

dens Raadighed. Der kan være nogen Tvivl om, om det ikke allerede ligger i Udtrykket „Gældsbreve“. Juridisk set maatte vist allerede dette Udtryk omfatte Sparekassebøger, men for Tydeligheds Skyld har man ment det rigtigt at sætte dette til. Det er jo Lægfolk, der i mange Tilfælde skulle bruge Loven, og det vil da være af Betydning for dem, at en saa praktisk Ting som Sparekassebøger udtrykkelig er nævnt. — Ændringsforslag Nr. 3 gaar ud paa i § 15 at tilføje Ordene: „saasom Pantsætning af hendes Særeje for Mandens Gæld“. Meningen dermed er altsaa, at Hustruen heller ikke skal kunne foretage saadan Pantsætning uden den Godkendelse, som fordræs ifølge det foreliggende Lovforslags § 15. Det er os ikke klart, om det allerede ligger i Paragraffen, som den nu er affattet; men det er i alt Fald i Flugt med Tankegangen deri, at det udtrykkelig bliver sagt, og derfor foreslaa vi at sige det. — Forslaget under Nr. 4 er vel nok det vigtigste af de Forslag, vi have tilladt os at stille, og et Forslag, der har en ikke ringe Betydning. Det gaar ud paa, at der skal indskydes en ny § 17, saalydende: „Den i Forordningen 21de Maj 1845 § 29, 3dje Punktum, fastsatte Indskrænkning i Hustruens Testationsret bortfalder“. Ifølge den nævnte Forordnings eller, som man plejer at kalde den, „Arvelovens“ § 29, 3dje Punktum, skal nemlig Moderen, saa længe hun lever i Ægteskab med Børnenes Fader, ikke uden hans Samtykke kunne gøre nogen Forandring i Børnenes lovbestemte Arveret. Det betyder, saaledes som det forstaas i Teori og Praksis, at en Hustru og Moder overhovedet ikke kan oprette noget Testamente uden hendes Mands Samtykke, idet hun ved ethvert Testamente kommer til at gøre Forandring i Børnenes Arveret, og det er det, hun ikke maa uden Mandens Samtykke, saa længe hun lever sammen med ham. Det er en naturlig Konsekvens af den Stilling, Hustruen faar ifølge Lovforslaget, og den Myndighed, der gives hende i § 10, at denne Indskrænkning i hendes Myndighed, saaledes kan man jo ogsaa kalde det, ophæves. — Endelig er der Forslaget under Nr. 5. Det er en rent sproglig Ændring. Der staar i § 32 „Ægtepagter“. Vi finde, det lyder bedre, og at det ogsaa bedre stemmer med den i Lovforslagets §§ 1—4 anvendte Sprogbrug, at man i Stedet for Flertalsformen bruger Enkelttal og siger „Ægtepagt“. Det lyder heller ikke ret godt at tale om

„Ægtepagter, som ere oprettede af en Mand“. Der tænkes aabenbart kun paa den enkelte Ægtepagt, der oprettes af vedkommende Mand. Med disse Bemærkninger skal jeg altsaa paa Udvalgets Vegne anbefale de af os stillede Ændringsforslag. — Men maaske jeg hertil for min egen Regning maa føje et Par Ord. De Herrer, der have hørt eller læst mine Udtalelser ved dette Lovforslags første Behandling, ville kunne forstaa, at jeg, selv med disse Ændringer, som jeg alle betragter som Forbedringer, og hvoraf jeg navnlig tillægger Forslaget under Nr. 4 en ikke ringe Betydning, ingenlunde ser mine Ønsker med Hensyn til denne Sags Ordning fyldestgjorte. Jeg kunde ønske, at man var gaaet langt videre med Hensyn til Betyggelse af Hustruens Stilling over for Manden inden for Formuefællesskabet. Jeg indrømmer, at med Hensyn til Adgangen til at stifte Særeje er der ved dette Forslag naaet, hvad man med Billighed kan forlange. Men med Hensyn til, hvad der er og efter dette Forslag vedbliver at være Hovedreglen, det Tilfælde nemlig, at der er Formuefællesskab mellem Ægtefællerne — hvad jeg ønsker altid skal være det almindelige — er der ganske vist gjort noget, men efter min Formening alt for lidt for at betrygge Hustruen over for den gældende Grund-sætning, der ogsaa fastholdes her i § 11, 1ste Punktum, at „Raadigheden over Fællesboet tilkommer Manden alene“. Saa længe al den Gæld, en Mand stifter, uden Hensyn til, af hvilken Aarsag den rejser sig, kan søges fyldestgjort i alt, hvad der hører til Fællesboet, — og det er Reglen ogsaa efter det nu foreliggende Lovforslag selv med de Ændringsforslag, vi stille — ogsaa i de Ting, som omtales i § 11, saa længe der og bliver Hustruens og Børnenes Stilling ikke lidet udsat, mere udsat, end jeg tror, det er en nødvendig Følge af Formuefællesskabet, at de skulle være. Heraf følger da, at jeg kunde have ønsket at gaa langt videre, selv med Hensyn til Formueforholdet mellem Ægtefæller, men det vil endvidere forstaas, at jeg kunde have ønsket at gaa adskilligt ud over Formueforholdet, da vi nu ere komne ind paa at lovgive om Forholdet mellem dem, særlig da med Hensyn til Raadigheden over Børnene, Forældremagten, men jeg vil da trøste mig og andre, der i saa Henseende dele Mening med mig, med, at det dog er, som jeg vilig anerkendte ved første Behandling og fremdeles staar ved, et væsentligt Fremskridt, der gøres ved dette Forslag, et Fremskridt saa væsentligt, at vi ikke mene,